

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 6249/2541

บริษัท สีน มั่นคง ประกันภัย จำกัด โจทก์ นาย ปรีชา รื่น พิทักษ์ กับพวก จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 425, ป.พ.พ. มาตรา 427, ป.พ.พ. มาตรา 437, ป.วิ.พ. มาตรา 243, ป.วิ.พ. มาตรา 247

ย่อ / หลักกฎหมาย

เจ้าของรถยนต์จะรับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบในผลแห่ง การละเมิดต้องเป็นกรณีที่เจ้าของรถยนต์เป็นผู้กระทำละเมิดคือเป็นผู้ขับขี่ตนเองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 437 วรรคหนึ่ง หรือในกรณีที่เจ้าของรถยนต์ ต้องร่วมรับผิดชอบกับบุคคลอื่นในผลแห่งการละเมิดต้องเป็นกรณีที่ผู้กระทำละเมิดเป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของเจ้าของรถยนต์หรือเจ้าของรถยนต์เป็นผู้ครอบครองรถยนต์ขณะเกิดเหตุโดยเจ้าของรถยนต์โดยสารไปด้วยตามมาตรา 425, 427 และ 437 ศาลชั้นต้นวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่าจำเลยที่ 4 เป็นเจ้าของ รถยนต์คันเกิดเหตุแต่ยังมิได้วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 4 ต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์ในฐานะใดอันเป็นประเด็นสำคัญในคดี ซึ่ง จำเลยที่ 4 ได้ให้การต่อสู้เป็นประเด็นไว้และศาลอุทธรณ์ก็มิได้รับวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว จึงเป็นกรณีที่ศาลล่างทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่ง ปัญหาเรื่องการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชนจำเลยที่ 4 จึงยกขึ้นในชั้นฎีกาได้ ศาลฎีกาให้ยกคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 4 ให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 243(1)(3), 247

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้อง ขอให้บังคับจำเลยทั้งสี่ร่วมกันชำระเงินจำนวน 45,693.09 บาท พร้อมดอกเบี้ย อัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีในต้นเงิน 43,982.74 บาทนับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ จำเลยที่ 1 และที่ 2 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณาส่วนจำเลยที่ 3 ขาดนัดพิจารณา จำเลยที่ 3 ให้การว่า จำเลยที่ 1 ไม่ได้ขับรถไปในทางการที่จ้างของจำเลยที่ 3 เหตุไม่ได้เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่อของจำเลยที่ 1 เพราะผู้ขับรถยนต์ของจำเลยที่ 4 ขับรถพุ่งชนรถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับ ทำให้รถยนต์กระเด็นไปกระทบรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัย ขอให้ยกฟ้อง จำเลยที่ 4 ให้การว่า เหตุที่รถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยถูกชนไม่ได้เกิดจากความประมาทเลินเล่อของผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 83-1729 กรุงเทพมหานคร และผู้ขับรถยนต์หมายเลขทะเบียน 83-1729 ไม่ได้เป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของจำเลยที่ 4 ทั้งขณะเกิดเหตุจำเลยที่ 4 มิได้เป็นผู้ครอบครองรถยนต์คันดังกล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะเกิดเหตุนางเขาวรัตน์ไม่ได้มีส่วนได้เสียในรถยนต์หมายเลขทะเบียน 6ณ-9566 กรุงเทพมหานคร ที่ได้ประกันภัยไว้แก่โจทก์ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยที่ 4 ชำระเงินจำนวน 45,693.09 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปีในต้นเงิน 43,892.74 บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ และให้ยกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 จำเลยที่ 4 อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาแก้เป็นว่า กำหนดค่าทนายความให้ 2,000 บาท ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์กับจำเลยที่ 1 ที่ 2 และที่ 3 ในศาลชั้นต้นให้เป็นพับ นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น ค่าฤชาธรรมเนียมชั้น

อุทธรณ์ให้เป็นพับ จำเลยที่ 4 ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ไม่เกิน 50,000 บาท ต้องห้ามมิให้อุทธรณ์และฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 224 วรรคหนึ่งและมาตรา 248 วรรคหนึ่ง คงอุทธรณ์และฎีกาได้เฉพาะในปัญหาข้อกฎหมาย และการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายศาลฎีกาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์รับฟังจากการวินิจฉัยพยานหลักฐานในสำนวนโดยชอบด้วยกฎหมายของศาลชั้นต้น ตามนัยแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 238 ประกอบด้วยมาตรา 247 ซึ่งศาลชั้นต้นวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า รถยนต์ของจำเลยที่ 4 ขนรถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับ รถยนต์คันที่จำเลยที่ 1 ขับ กระเด็นไปชนรถยนต์ที่โจทก์รับประกันภัยไว้ รถยนต์คันดังกล่าวจึงพุ่งไปชนรถยนต์คันหน้าซึ่งจอดอยู่ แสดงว่ารถยนต์ของจำเลยที่ 4 ขับมาด้วยความเร็วและมีได้เว้นระยะห่างพอที่จะหยุดรถได้ทัน เมื่อรถยนต์คันหน้าชะลอความเร็วและหยุดรถ จึงฟังได้ว่าเหตุละเมิดเกิดจากความประมาทเลินเล่อของคนขับรถของจำเลยที่ 4 จำเลยที่ 4 ในฐานะเจ้าของรถยนต์จึงมีหน้าที่ชำระค่าเสียหายตามจำนวนเงินค่าซ่อมรถยนต์ที่โจทก์ชำระไป ปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 4 มีว่า ที่ศาลชั้นต้นฟังข้อเท็จจริงแต่เพียงว่าจำเลยที่ 4 เป็นเจ้าของรถยนต์คันเกิดเหตุแล้วพิพากษาให้จำเลยที่ 4 รับผิดชอบค่าเสียหายแก่โจทก์ชอบหรือไม่เห็นว่า เจ้าของรถยนต์จะรับผิดชอบหรือร่วมรับผิดชอบในผลแห่งการละเมิดต้องเป็นกรณีที่เจ้าของรถยนต์เป็นผู้กระทำละเมิดคือเป็นผู้ขับขี่ด้วยตนเอง ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 437 วรรคหนึ่ง หรือในกรณีเจ้าของรถยนต์ต้องร่วมรับผิดชอบกับบุคคลอื่นในผลแห่งการละเมิดต้องเป็นกรณีผู้กระทำละเมิดเป็นลูกจ้างหรือตัวแทนของเจ้าของรถยนต์ หรือเจ้าของรถยนต์เป็นผู้ครอบครองรถยนต์ขณะเกิดเหตุ โดยเจ้าของรถยนต์โดยสารไปด้วย ตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 425, 427 และ 437 คดีนี้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 4 เป็นเจ้าของรถยนต์คันเกิดเหตุเท่านั้นแต่ยังมิได้วินิจฉัยว่า จำเลยที่ 4 ต้องร่วมรับผิดชอบกับผู้กระทำละเมิดต่อโจทก์ในฐานะใด อันเป็นประเด็นสำคัญในคดีซึ่งจำเลยที่ 4 ก็ให้การต่อสู้เป็นประเด็นไว้ และศาลอุทธรณ์ก็ไม่รับวินิจฉัยในประเด็นดังกล่าว ซึ่งเป็นกรณีที่ศาลล่างทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งว่าด้วยคำพิพากษาและคำสั่ง และปัญหานี้เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ เป็นปัญหาเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน จำเลยที่ 4 จึงยกขึ้นในชั้นฎีกาได้ ศาลฎีกาเห็นสมควรส่งสำนวนคืนไปยังศาลชั้นต้นให้ศาลชั้นต้นวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวแล้วมีคำพิพากษาใหม่ตามรูปคดีตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 243(1)(3), 247 พินิจฉัยคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 4 ให้ศาลชั้นต้นพิจารณาพิพากษาใหม่ตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมระหว่างโจทก์และจำเลยที่ 4 ทั้งสามศาลให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำพิพากษาใหม่

องค์คณะ

อภิศักดิ์ พรพชรวิภา . กนก พรพรณรักษา . วิชา มั่นสกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา . ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th . <https://www.thaideka.online/deka/6249/2541>